

BORSSZEM JANKÓ

A GYŐZELMES ÖKÖR.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Békülés.

MEGERTJÜK egymást végre, végre!
Bár egy nyelvet mi nem beszélünk;
Ki itt él e magyar hazában,
Az mind barátunk, mind testvérünk.
Tizenöt év gonosz tusája
S keserve volt, mi megtaníta,
Hogy szerb, román hazát szeretni
Csak úgy tud, mint az ősi szittyá.

Ki a hibás? — ne bántsuk azt most,
Mi sülné ki? — *Ők*, mi szerintünk, —
S *ők* azt hiszik *mi*, — hagyjuk ezt el,
Jobb erre most fátyolt terítnünk,
Nyugodjunk benne meg, — fölöttünk
Boronga egy vad, szörnyü átok:
Ködült szemünkre — és a ködben
Egymást lövék a jó barátok.

Ők nyújtják most a békejobbot,
Durván kezünk ne üsse vissza,
Higyjük gyanutlan: béküléstük
Önzetlen, hű, őszinte, tiszta.
Ma Janus templomát becsukjuk
S mosolyg a nyájas Béke arcza,
De, hogyha csel csak béküléstük,
Készek leszünk uj, szörnyü harcra.

Házi Rend

a „Zasztava“ szerkesztőségében.

Miután a lap mileticianus jelmezét elhánnya és Kaszapinoviccsa átmaximovichodott vagyis ezentul egy mérsékelt-magyarbarát párt közlönye lesz, a külső decorum fentartása céljából a következő házi rendet lépteti életbe.:

1. A »Zasztava« munkatársai a »magyar« szó kiejtése után ne pökjenek ki, mint az eddig szokás-ban volt.

2. Szabadságában áll minden munkatársnak — állásának kockáztatása nélkül — beismerni, hogy a magyar nemzet műveltsége valamivel magasabb fokon áll, mint az irokézéké.

3. Ha a »Zasztava« munkatársa egy kissé vonzódik is a magyar nemzethez — az sem tesz semmit, csakhogy

e vonzalom fejében havi 20 frttal olcsóbban díjaztatik, mint más, ilyen felt nélküli munkatárs.

4. A 3. pont alatti fizetéslevonás megszűnik, ha az illető Angyelicset jobban gyűlöli, mint ahogy a magyart kedveli. Mert Angyelic veszedelmesebb ellenfelünk Tisza Kálmánnál.

5. Egy kis mézes madzagot mindig hordjunk magunkkal, hogy vele oly magyaroknak kedveskedhessünk, kik kibékülésünk s közeledésünk őszinteségében kételkedni mernek.

6. Mikor a »Zasztavában« egy magyarbarát cikk jelenik meg, a t. munkatársak kéretnek, hogy csak négy fal közt s akkor is sötétben — ne vessenek markukba.

Apró hírek.

* **A választási mozgalmak** ugyancsak élénkülnek. Hogy még mindig vannak emberek, a kik ráadják a *fejüket* a képviselőségre!

⊥ **A beteg Bismarck** kiadja vasmarkából a porosz belügyek vezetését. Kedves egészségére válják — a liberalismusnak.

☺ **A magyar-osztrák** marha-kérdés tigre szerencsés megoldást nyert. Még csak azt kell eldönteni, hogy az alsó-ausztriai helytartó marad-e *hely tartó*?

× **Az ötvös-műkiállítás** alkalmából a husvéti ünnepek látta külön *kéjvonatok* közlekedtek. A muzeumi külön *légvonatok* azonban ez idő alatt sem szüntették be.

∪ **A marha-rendeletet** csufosan visszavonták osztrák barátaink. Van tehát egy eset, hogy jól esett a magyarnak a *rút visszavonás*.

= **Párisból** azt jelentik, hogy ott karminpiros frakkok kezdenek mutatkozni. Ime mióta fenyegetnek már a *fekete* reakcióval és most a *vörös* reakció köszönt be.

☞ **Bary József** ur képviselő-jelöltnek lépett föl Tisza-Lökön. *Buxbaum Ábrahám* és *Vogel Amsel* állítólag dühösen korteskednek érdekében.

∩ **Angliában** az asszonyokat az *állatvédő* törvények hatálya alá helyezték. Hova jutott a »szép állat, az asszonyi állat!«

* **A szerbek** kikindai programja csupa szinméz, de azért maradt benne egy csöpp *karlóczai ürömös*. Nem tetszik nekik az eddigi *patriarkhális* egyetértés.

⊞ **Somssich Pálban**, ugy látszik, irigységet keltettek *Horváth Boldizsár* babérai. Túl akarta licitálni emennek ifjui tüzet és még fiatalabban, azaz *gyerekesen* beszélt.

A HÉTRŐL.

A magyar Vargha dala.*(Meg fogja nyerni a legközelebbi Farkas-Itaskó díjat.)*

MAGYAR vagyok, bár Vargha csak,
De hazafi, hü és szolid;
Magyar nadrágot hordanék,
Csakhogy szük az s nagyon szorít.

Szívemben honszerem ég,
Mert honfi vagyok, ugy biz ám;
Honfi dühömben dallok én
És jutok »ultra crepidam.«

Mert szeretem ezt a hazát
Iszonytatóan és nagyon,
S részemről övé ha muszáj
Az élet, vér és a vagyon.

S bár »untauglichnak« lettem én
Kimondva, nekem ez kevés;
Reménylem, hogy szolgálhatom
Hazám még mint népfölkelés.

És sütök puskát el, ha köll,
Vetek kopját, feszíték íjt,
Vagy honfi dallal söpörök
Be jó farkas-raskói díjt.

S honomra tört kozákt, ha én
Nem döfhetek föl és le, mint
Honfi-hős, díjas dalom
Okozzon néki szörnyü kint.

Vargha Gyula.

Bizalmi felirat

Horváth Boldizsár képviselő-jelölt urhoz.

Kedves barátunk!

Hallottuk temesvári beszédedet, mert ott voltunk láthatatlan kíséret gyanánt — fölötted.

És jól — nagyon jól esett lelkünknek, — amit kimondtál.

Nem dobtad el a zászlót, mely alatt a magyar nemzet a mi vezetésünk alatt kiküzdte helyét a művelt nemzetek sorában — a szabadelvűség lobogóját!

És nem csaptál fel divatos ó-conservatívnak, ki azt hiszi, hogy egy nemzetet úgy lehet életre valóvá tenni és megedzeni, ha fülig beburkolják szabadalmakba, és körülfalazzák intézményekkel. Pedig egy európai szélvihar ledönti ezeket a falakat és lefujja a pólyát s akkor az elkényeztetett áldozat ott áll — meztelenül.

Mi kiüztük a középkort — most be akarják hozni.

Mi vezettük igazán Ázsiából Európába a magyart — most vissza akarják kalauzolni.

Te nem!

Magasan tartod fel a régi lobogót és meg mered mondani nemzetednek azt — amit oly gondosan takar-gatnak előle — az igazságot.

Hogy ég még benned a régi láng, az a szent lelke-sülés, a hit, remény, bizalom hármás lángja?

Öreg — milyen fiatal vagy!

De nem csoda!

Hisz ma csak az öregek fiatalok!

Isten veled!

Az elysiumbeli Deákpárt megbízásából:

DEÁK FERENCZ elnök.

b. EÖTVÖS JÓZSEF I. alelnök.

b. KEMÉNY ZSIGMOND II. alelnök.

SZALAY LÁSZLÓ jegyző.

Választási mozgalmak.

Tekintettel az ebbeli tudósítások rendkívüli chablonszerűségére, az alábbi minta alkalmazását ajánljuk a napi lapoknak. Ez igen sok munkát tesz fölöslegessé és nagyon megkönnyíti az áttekinthetőséget. Ilyen tudósítási minta volna pl. a következő, melyet kellő átalakítás mellett bármely pártközlöny felhasználhat:

A Nemzet }
Bugacz. A Pesti Napló } eredeti távirata. A na-
Az Egyetértés }
pokban a } szabadelvű } párt rendkívül látoga-
} mérsékelt ellenzéki }
} függetlenségi }
tott értekezletén képviselőjelöltül egyhangulag és nagy
lelkességgel } Pakkolf Pista } kiáltatott ki, kinek meg-
} Mentelmy Bódog }

választatása több mint bizonyos, bár a } szabadelvű
} mérsékelt ellenzéki
} függetlenségi

párt óriási erőlködéseket tesz megbuktatására. De ezek hajótörést szenvednek pártunk sziklaerős tömörülésén. Jelöltünk pártján óriási a lelkesedés, mely feltűnően elüt az ellenpártok nagy levertségétől.

A bécsi polgármester rendelete Bécs lakosaihoz.

Polgártársak!

Pozsony konkurrál velünk. Tönkre akar bennünket tenni. El akarja venni marhavásárunkat.

Hogy ezt ne tehesse, illetve, hogy a pozsonyi vásár-nak sikere ne legyen, ezennel elrendelem a következőket:

1. Bécs város hazafias lakosai szokjanak le az evés-ről általában.

2. Ha ez nehézségekkel járna, legyen Bécs minden lakosa vegytáviumus.

3. És ha egyáltalán, nem tudnak leszokni a mar-haságokról: élvezzék a helytartósági és polgármesteri rendeleteket.

PRIX FIX
polgármester.

Még egyszer az „ökör.”

A »Pesti Napló« vezércikkei a válság

előtt és **után.**

— Saját külön Szanatomásunktól. —

A helyzet nehéz. És Tisza nem az az ember, aki nehéz helyzetben megállaná a sarat.

Engedni fog Taaffenak az ökörkérdésben is, mint mindig.

Látjuk a gyékényt, melyen az osztrákokkal árul. Bécsből küldték.

Látjuk a port, melyet szemünkbe akar hinteni. Austriából való.

Ki fogja itatni az osztrák ökörkkel a Lajthát, hogy többé semmi se válasszon el az osztráktól, s a területi egység lehetőtlenné tegye a dualismus fentartását.

Ily ember vezetése alatt Magyarország a romlás szélére jut.

Tátong az örvény s a nemzet nem látja.

Tisza felé — elé — belé vonszolja és a nemzet nem ejti el veszedelmes kalauzát.

Követeljük, sürgősen követeljük, hogy lemondjon — lelépjen, mert eltaktikázza, elalkuszsa, elárulja, feláldozza legigazabb jogainkat.

Egy paplan alatt játszik Taafféval.

Egy hajóban evez.

Egy követ fuj vele -- a botrány követ.

Le vele!

Pesti Napló.

A helyzet könnyű volt. Gyermekesen könnyű.

Ha egy 10 éves gyerek ül a min. elnöki széken — az is megoldja ezt a gordiusi csomót.

S a kormány közlönyei még nagyra vannak a győzelemmel!

De mi átlátunk a szitán.

Komédia volt az egész, kicsivált komédia Taaffe és Tisza közt — hogy ez utóbbinak egy kis reklame-ja legyen a választásokra. Fel kellett frissíteni halványuló nimbusát s az osztrák collega szivességéből inscenizozta az ökörkérdést.

Hadd jusson Tisza olesó szerrel diadalhoz.

Megtörtént s most mindkettő markába nevet. Még pedig egyik se a magáéba, hanem a másikéba.

S ily kormányt tür el Magyarország, mely csak efféle nyomorult kortesfogásokkal tudja magát tartani?

Mely ökrök segélyével lóvá teszi az országot?

Le vele!

Pesti Napló.

ENCYCLOPEDIA.

Adoma = alamizsna. — Asztag = volt a szegény jó Kertbeny. — Csalogány = Poszpischil. — Forgalom = kerék. — Himlő = vadász. — Kantár = ménes. — Takarmány = paplan. — Tolonc = targoneza. — Ügyész = bakter.

A tavaszi kiállítás tegnap megnyílt második sorozata igen sok érdekes képet mutat be. Terünk szük volta csak a kiválóbbak méltatására kényszerit szoritkozunk.

Pállik Béla »Delell« cz. képe igen érdekes. A fiatal művész, ki mint tenorista festési körökben igen nagy feltűnést keltett, ismét visszatért régi szerelméhez, a birkákhoz, és haladásával igen meglepte a zenészeket. A kép maga igen nagy meletet ábrázol, melynek daczára a festő még sem sült fel. A hagyományos birkák betegeknek látszanak, mert hulló gyapjuk elfödi a mezőt. A nézők kárpótlásául az ekként nem látszó fü az ögre van festve.

Erős realizmusa által megkapó Feszty Árpád »Rokkant honvéd«-je. A szegény öreg antichambriroz, folyamodik. Elkeseredett arczáról félreismerhetetlenül leolvasható kérelmének czélja: a honvédmenházból akar szabadulni, hol a harcokban fáradt uj csatákat kénytelen vivni a »feljebbvalókkal.«

»Az uton«, ez a czime Mesterházy Kálmán uj festményének. Fasort ábrázol, mely igen kedves alkalmat nyujt menekülni a fiatal festő mocsaras tájairól, melyekbe eddig aunyira belélovagolta, jobban mondva, belészandolinozta magát.

Telepy Károly három kisebb képet állított ki. Öszinte elismeréssel adózunk ernyedetlen titkári tevékenységének.

Spányi Béla »Szárasmalom a tó partján« cz. képén a rugdalózdó tehének kötik le figyelmünket, a nélkül, hogy mi köthetnők le azokat valahogy. A tó vize meghatóan csöndes és mi sem akarjuk azt ezuttal a szép tehetségű művész malmára hajtani.

Schindler képének ára 1000 frt. Ezt jól adja a festő. Hogy jól eladja-e a képét, abban csakugyan szanatomás vagyok.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Nini az ipagróf! Azelőtt Széchenynek készült, most meg, ugy látszik Gambettának, mivel a Belvárosban, azaz a Belleville-ben lép föl. (Eugenial!)

— Nem irigylem Falk Miksa keszthelyi hálafeliratát. Én nem kapok hálafeliratot, de megválasztanak. Már pedig többre becsülöm én a legsoványabb mandatumot a legkövérebb feliratnál. (Den Unterschied soll Maxl Klavier spielen können!)

TUDOMÁNY.

Vigyázó László fiatal barátunktól a következő levelet vettük:

»Tedvesz Fojdó bácsi!
Czodáltozit ud e, hogy van lédóta nem tapott tölem levelet? De az isztolában nadon ellusztultam, nem olvastam tan-tönvetet, ész így nem botlántozhattam, a papa ujszádaiban pedid mosztanában czat veletedészetjől van szó, a mi czat a felnött embeletet érdetli, nem pedid ijodalomjól ész tudománjól, a mi a delme-

tetet éldetelné. Azóta hát czat attoj fodlaltozom jodalommal, mitol a »Tisz Lap« lébuszotot hozott. Nadon szejettem a talán-fejtézt. De a mióta ed nad polititai lapban, épen mitol bajátaim Czöczöncz Pepi ész Szoponyi Duszi lovadiasz nilattozatait tejesztem, mettanáltam Tunosz bácsi éltetezészeit a helnevet etimologiájájól, azóta több tedvet taptam a lindvisztitához, mint volt a szölejtvénet találdatásához. Ez a mászit jébusz-fejtész ud látom, tönnyebb isz, mulatszadoszabb isz. A mellett méd tudosz is lehetet, ledalább attoja, mint Tunosz bácsi. Elhatálozom tehát, hod a boldodult Holvát Isztván bácsi születészenét századosz ünnepen, az ő emlétele és Tunosz bácsi szeditszédével ed edész tönvet fodot tiadni a helnevetjől. Ebből tüldöt ed tisz mutatvánt Fojdó báczinat, mivel hod Fojdó báczinat tüldöttem a talán-medfejtészeimet isz.

Id madajázom a tövettező iszmejt helet nevénet ejedetét:

»Szabadka.« II. Endje, IV. Béla, II. Isztván, I. Fejdinánd vad I. Fejencz (valamelit bizonosszan) jelen-téteyem mednyibálta a jodait ennet a vájosznot, mely azelőtt »Szabad« volt. Azóta hijját úd, hod: »Szabatta.«

»Komárom.« E helyneve tét izjuelita poldájtájszunt vitájála vezethető vissza. Az edit udanisz, a ti a vájban majtotánoszotodott, oda szólt dunosz a pajton szom-polgó tájszónak, hod: »Komm, Árou!«

»Kőrös.« Tőjöszt nevént valószínűled a haszonnevü, nad népszeszédnet öjvendő leántól vette.

»Miskolcz.« Tétszédtelen, hod id szájmazott: »Miska-olcz«-»Miska oltsz«-»Miska oltasz.« Ezen elnevezész ed nad tüzvészje vonattozot, mely a vijádzó vájoszt a XI—XVIII századot editében elhamvasztotta. Az elmész népszó azt téjdeszte azt attoji vájoszi tlejvilmoszot pajancznotától, tinct neve tőjténeteszen és minden tétszéden tivül Miszta volt, »Miszta oltasz?« — Innen lett a »Misztolcz.«

»Lőcse.« A tujuczot ész labanczot idejéből szájmazó név. A tiszántüli vájmejtéd edit vájánat pajancznota azt tiáltotta udanisz, mint ez tejjesz biztoszszáddal megállapitható, az osztjomló ideden zoldosz-szejednet, hod: »Lőjj cseh!«

»Esztergom.« A tilenczedit vad a tizentilenczedit század valamelitében, az antiszcmita zavajdászot idején, a midőn a zidót ép husvétja tészültet, tét tisz antiszcmita dejet: Esztej ész Panni az ejdőbe mentet szétálni. Eczczejje Panni ed dombát talált s id tiáltott fel: »Nini, Esztergom—« Nem védezhette be, mejt e pillanatban mindtet-jétüt tojtát elvádta tét, az ejdőben leszeltedő vén szatter, a tit attoj épen a huszvėti ünnepre tészültet. Azóta hijját az ejdő helin épült vájoszt Esztejdomnat.

Fojdó bácsi tezeit czótolva

majadtam hü tisz olvaszója

VIGYÁZÓ IACZI.

APRÓ HIRDETÉSEK.

<p>Ajánlkozás.</p> <p>Olyanok számára, akik a magyar liberalismust elfelejtették, ismétlési tanfolyamra ajánlkozok egy régi, kipróbált deákparti capacitás. Czim: Horváth Boldizsár Budapest.</p>	<p>Szép lakást</p> <p>keres a várbau egy Budapestről átköltözendő nemzeti csalógány. Ajánlatok B1—a L—a czimmal a főpostára intézendők.</p>	<p>Albert!</p> <p>Tudom. Dezső.</p>	<p>Csatár-lakat</p> <p>tolakodó szónokok számára. — Nagy mennyiségben kaphatók a pesti megyeházban.</p>
<p>Ökör</p> <p>kitünő osztrák fajta. Kapható: hol? Megmondja Possinger alsó-ausztriai helytartó Bécsben.</p>	<p>M—r Ö—r.</p> <p>Hát csakugyan a pozsonyi uj marhavásártéren ütöd fel lakásodat és nem jössz többé Bécsbe lakni?... Ő be fájtérted a szivem!... Ha ezt tudtam volna előre, nem követem el azt az ostobaságot... Jer vissza ölembe. Szívesen visszavonom a vásárrendet.</p>	<p>Sajtások figyelmébe.</p> <p>A nagybecskereki szerb programból kétszáz ezer fennmaradt példány szabad kézből eladó. Ajánlatok czimzendők: Omladina-Ujvidék.</p>	<p>Örökbefogadás.</p> <p>Kipottyanóban levő honatyák jóakaró kerületek által örökbe öhajtják magukat fogadtatni. Ertesítést nyerhetni a három pártkör végrehajtó bizottságában.</p>
<p>Elveszett</p> <p>egy telescop, mely tisztán mutatta a »Majoritás« csillagzatot. A becsületes megtaláló fényes jutalmazásban részesül, ha e becses vizsgáló eszközt a zagyvapárti kör helyiségében átadja.</p>	<p>Pos—er.</p> <p>Dezső!</p> <p>Bukunk. Albert.</p>	<p>Lethe-víz</p> <p>friss töltésű, pompásan dugaszolt palackokban, nagyon jó szolgálatokat tesz kollegialis marakodásokból származó sebek gyógyításánál. Függetlenségparti képviselők tömeges megrendelésnél 5% árleengedésben részesülnek. Főraktár: Büdöskuthy gyógyvizkereskedés Budapest, Erzsébettér.</p>	<p>Higgadt</p> <p>munkatársakat, kiket a »magyar« szó kézírásánál nem önt el az epe — keres egy omladistából magyarofillá vedlett szerb közlőny. Szíves ajánlatok a »Zasztava« szerkesztőségébe intézendők Ujvidékre.</p>

A VÁSÁRON.

Az a bizonyos tarka borjú, melynek se füle, se farka.

A „Borsszem Jankó“ tárczája.

Magyar prózairók.

(13-ik közlemény.)

„A nap fölkelte Konstantinápolyban.“

Irta: Porzó.*)

»Szalem alejkum! — vagy »szelám aleikom«, hogyha így jobban tetszik a félhold messzeséges országainak égő sivatagain, sötétzöld enyhe oázisain »per pedes dervisorum« keresztülkasul hányódott-vetődött emberséges Hadszi Vámbéry effendinek, ki manapság már nem az egy igaz Alládba vetett végtelen hittől ellustult és elbágyadt jámbor moslimeknek zengi a minden tudományt magában foglaló kórán ábitatos szuráit, de Trefortunk jóvoltából ex chatedra sok önérzettel s a gyermek emlékeiben ott borongó jesiba gutturális hang hordozásával dünnyögi el azokat, megkötyagosítva vélők az ártatlan, de gyaur és tandijmentes filozopter gyerekek leteli nyelvészetre adott bozontos fejét.

*) En főszerkesztőnk, Csicseri Bors ur, a ki Porzónak közeli rokona, leplezetlen nepotismussal óvta meg eddig a fent tisztelt prózairót attól, hogy criticusai tollunk élére vegyük. Most azonban, mialatt ő »szívében napsugárral« és kezében Baedecker-rel a rózsás keletet járja, kiönthetjük mérgünket. Az a rózsza, amely Csicseri Borsnak az utazás és az újság nem olvasás kettős gyönyörűségét adja, teremje meg a maga töviseit Porzónak.

A »B. Jankó« aestheticusai.

»Szalem alejkum!« — köszöntsük Mohamed nyelvén a jó olvasót a mohamedanizmus fővárosában, Konstantinápolyban. Mert hiába hatalmas a Bosphorus partján a rubelélhes mély kaftánzsebek nagyuri gazdáai, az igazhívő, büszke ó-török pasák baksis-szerelme bő kielégítésének árán a mindenoroszok czárjának mentsikoff kabátos követe, azért mégis csak ez a mohamedán világ metropolisza, mert itt trónol a kalifák utóda, a kegyelmes és nagy padisab, ki török szultánon kívül mozlím pápa is és kinek Allah növesse nagyra a szakála árnyékát.

Konstantinápolyban vagyok tehát; ide röpitett két napi eszeveszett rohanással a néhai mister Stephenson világraszóló találmányának ama csodálatosan kifejldött alakzata, melynek — mikor megindul — a bohó mademoiselle Fifine fuvolázik adieut, ki nincs mélyen meglátva, de annál mélyebben van decolletirozva, s a ki monsieur Alphonse karján libeg a párisi pályaudvarban, keresve azt a kehes, kiszolgált locomotiv mögé kapcsolt vonatot, mely Versaillesig van hivatta elvonszolni a vig vasárnap délutánért epedő párocskákat. Még alig simultak el a kis grisette »adieu«-je által fölkaavart léghullámok, mikor már a gründlich és méltóságteljes Germánia határán száguld be az ördögös villámvonat, olyan dühös rohanással, mintha csak annak a francia szövölvénynek a revanche gondolata volna, ki a republique mondurjába bujtatva merenga Rajna felé, őrizve a Bismarck és Moltke által keményen visszaszoritott határt. S a rend és jóerkölcsök országán, csak egy kis megállásra is alig méltatva a számtalan, szilvamagból szűrt kávé mérő »Bahnrestauration«-nal s ebben Hegel műveiben búvárkodó kellnerekkel diesekvő állomást, — rohan szilajul tovább keletnek a vonat, — mig föl nem tartóztatva közönségben való testvéreinknek a marhakérdés megbeszélésére célzó csoportosulásaitól sem, édes patriánkba görög be s keblet tár a budapesti indóház perronján coffre hegyek lábánál türelmetlenkedő szittyának, ki megértette Bosznia reformáló nagy Kállayának azt a mondását: »keletre magyar!«

Miután a könyvei közt előlegben szemrehányóan mosolygó asszonykának megígértük, hogy Konstantinápolyban nem veszünk hat feleséget s a próféta paradicsomának még a környékét is kerülni fogjuk, tizedszer s utoljára elbucsuunk s belevetjük magunkat a további-rohanásra nagyokat horkanva készülő vasparipa gyomrába. S most előre, rajta, hajrá! — repülünk megyéken, országokon, hegyeken, völgyeken, kebedagasztó virányokon s szívszorító kopárságos tájakon keresztül Istambul felé! Fejünket butává lotyogatja a kiméletlenül hanykolódó coupée s mig megsüketülő fülünkben érezzük csattogni, kalapálni a vonat iromba kerekeit, szemünk medréből kikiváncozva bődül rá az előtte elröppenő vidékekre, akár a magyar alföld culturába zsendülő változatos zöld színeit, akár a nekikirályságosodott Románia kezdetleges juhlegelőit, akár a »hajdan erős török« jármot orosz barátsággal fölcerélt Bulgária márgaszin Balkánhegyeit mutassák is. A velem utazó ujdonsült házaspároska valahonnan a Rénus tövéből úgy neki-kábult már a háromnapos villámvonatalásban, hogy a

bursensafti virtusok valamelyik német univerzitásán az árpalétól korán nekipuffadt férj már minden szót elfelejtett s csak annyit tud még, hogy »das ist intressant,« a südő menyecske meg — a ki tán még nem is az, — türelmetlen kétségbeesésének elfásultságában mind csak azt hajtja: »sind wir noch nicht in Constantinopel?« Érttem az asszonyka epedését, ki a tisztos és megengedett szerelem virágainak rég óhajtott illata helyett, a kőszénfüst bűzével kénytelen beérni egész Konstantinápolyig, a hol tán először fogja meghallani a bűvös csalogánydalt, melyet a csóktól csengő fülbe dúdol valamelyik pajkos pogány isten s a mi helyett egyelőre a velünk egy kocsiba szorult pohos semita bankár horkolását kell folytonosan hallgatnia, ki ezt nap és éjhosszat oly hivalkodással hallatja, mint árfolyam változtató hangját szokta valahol a frankfurt am maini börzén.

S ez örült nyargalásnak is vége szakad egyszer. Est borul a szikes ruméliai mezőkre, melyen átrobogunk s mi boldog tudatában vagyunk annak, hogy nekünk már Konstantinápolyban fog megvirradni. Még teljes hat óránk van hátra, de már mindnyájan szedegetjük le czókmókjainkat, hogy kiszálláskor kéznél legyenek, csak a bankár ásítóz gunyos fölényvel annak tudatában, hogy ő már tizedszer teszi meg ezt az utat s a török fővárosért bármint törné is magát, azzal mit sem emelne a török papirosok cursusán.

Szívem nagyot dobban. Vonatunk hosszú fűtytyel begördül a konstantinápolyi indóházba. Megállunk, kiszállok. A fényesen világított pályaudvar még Európa, de a perronon hullámzó tarka tömeg már nagybárára Ázsia. »Csokjasa kardaslar!« — ennyi a török tudomány, mely még softa fogadó, Boszniatagadó időnkből maradt rám, — de ez aligha jelent hordárt, pedig nékem az köllene. »Hordárli, Gülbül, Bül bül csülüm csülüm« — rögtönzék, — véleményem szerint mohamedánusul. Megértettek. Egy derék osmanli, ki azonban elcsuszott volna vádlottkép a Recski Bandiék pörében is, pártul fogott s málhástúl együtt kocsira rakott s elszállított a hotelbe, melyről Baedeker megírta, hogy »rosz és drága, de rovarmentességeért ajánlatos.« Szegény Baedeker, te is elmaradtál már a kor mögött; — mióta te megjelentél, a rovar Columbusok egy ujvilágot fűdöztek föl az általad ajánlott szállóban!

Sötét éjjel volt még, mikor a pinczér — kinek becsületszavára hittem csak el, hogy nem volt régebben klavirmester Abonyban, — szobát nyitott nekem. Amint szobából kisurrant, gyorsan, mint egy jól végig pörgett chromatikus skála, rögtön mohón rohantam ablakomhoz s föltéptem azt.

Szambul fölött derengeni kezdett a hajnal. Zegzugos furesa utczák, rendetlen épületek szögletei bontakoztak ki a homályból, karsu minarétek körvonalai tüntek föl megolvashatlan sokaságban törve a szürkülő ég felé. Az imámok panaszosan bűgő hajnaléneke csöngött fülembé s míg ez igazhívő jámbor bakterkedéstől elandalodva merengtem ki ablakomon, egy fénysugár villant elvilágosodó szemembe a Bosporus, mely-

nek minden ország poétáját szózatossal dálnak lóditó tükréből, kábulatos, kápráztható, bódító pompájában fölkel a nap.

Elfogódott szívem dobogásától reszkető hangján a lelkesülésnek üdvözöllek napkeleti város, gyönyörű nap!
La illaha ill Allah! Szálem alejcum!

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Van edj nadj különbség a magán — és a nemzetháztartástul. A magánháztartásnál türik maguknak a fejit a saládapák, hojd sináljanak a nemzetháztartásnál pedig türik edjmásnak a fejit a honfiak, hojd sináljanak a honatyáknak.

— Sakudjan, az ökrök mennek Pazsanba. Szent a béke. Ehhez a békéhez sak azt a szivemtül jövő áldást kérem az égbül: vajha lenne Pazsannak sok aljan hasznavehető munkása, mint a minők ezek az üvé ökrei.

— Mast mandhatna sak a dalos kültő az ökröknek Pazsanrul: »E nadj világon e kívül nem van számadra hely.«

— Sadálkozom engemet, hojd nadj plakátokon hirdetnek a redoutettól egy najdszerű fechtolás karddal és törrel. Paketell! Todnak mi nálonk szerszámok nélkül is ezet a mesterséget.

— Mondja a Verhavaj oreság, hojd najd az üvé öröme mert kapta edj szép hosvétí tajás az Oláh oreságtul. Gandalam, nincs van azon rajta örölni, mert azokon a tojásokon, a mik kerültek az Oláh oreságtól, mégis a Verhavaj oreság fogja ülni.

— A választás edj end-staczió. A küzbeesü stacziónok: komisz zsidó, izrajlitó polgártárs, Solomon pojtás, te-tu brüder.

— Irja a Verhavaj oreság edj czikke az »én üdjem« czim alatt. Lette volna talán helyesebb írni a czikke »az én bajom« czim alatt.

— Mondja a Verhavaj oreság, hojd a felhük felett lakja mégis voloki! A mi meg a felhübe lakja, aztat veszi nem semmibe se, mert toposztolta, hojd a ménkü nem üti az »ütt«-be.

— Tévedi nadjon a Verhavaj oreság, ha aztat mandja, hojd ü feltámadta. Sak Krisztos, a ki nem gyöjlött, hanem osztott, támadhatta fel, miotán meghalta.

— Hojd mit mondok vivó asszonokhol? Forcsa! Tonúlok én ozt naidon szép, hojd osszonok benünket lefözik karddal, de tonálnék még szebb, hojdha osszonok kardoskodnak főzésben.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

— Nem aludtam tisztességesen két hét óta. Világosabban szólva: két hét óta nem voltam elbádon.

— Fellovaltam a Dákó Pistát, hogy kollegázza le a Vay bárót, mert hát ő is »Korona-őr.« Napestig őrzi a »Koroná«-ból a Váczi-utca ékességeit, meg a masamód lányok »fekete gyémántjait.«

— Mióta azt az árva medecinert olyan csúful megmaczerálták Visegrádon, a filozopterek csak tömegesen mernek kísé-

tálni a városerdőbe.

— Azóta emancipáltuk a Szentirmay Kóbi kollegát, a mióta a tátijának azt telegrafirozta, hogy: »Absolutoriumot fényes sikerrel letettem. Kérek 150 forintot.«

— A mig nem gondolok a hitelezőimre, *semmi* bajom, a mikor megteszem, *semi*-bajom.

— Szegény édes anyám riva kérdi tőlem: »ugyan édes fiam, hogy tudsz nyugodtan aludni, mikor annyi a hiteleződ?« — Én, csak tudok valahogy, édes anyám, de ők — ők —!

— Provokálnom kell a Gábor czállkelnert. Nincs irántam a régi bizalommal.

„Napló“ néni sápitozásai.

A husvéti vezérczikk.

A husvéti ünnepeken, ahol egybe gyűl három magyar ember, alakítsa meg a mérsékelt ellenzékét.

Akárhol találkoznak: templomban a husvéti prédikáció alatt, korcsmában bor mellett, a városligetben a »Paprika Jancsi« előtt, vagy a zsinagógában rituális gyilkolásnál: fennen lobogtassák pártunk zászlaját.

Rendezzenek mérsékelt ellenzéki zöld kirándulásokat, habarékos csónakversenyeket, zagyvapárti agárversenyeket, ellenzéki marhavásárokat és végre mérsékelt ellenzéki eljegyzéseket, lakodalmakat, paszitákat és disznótorokat.

Mérsékelt ellenzéki hölgyek, bennetek nyugszik a haza reménysége! Tagadjátok meg a szeretőtől az üdvözítő csókot, míg pártunk zászlajához nem esküszik; főzzetek a férjnek kozmás levest, ameddig elveinkhez nem pártol; és ne adjátok meg jogász fiatoknak az anyai titkos czulágot, míg pártunkat nem támogatja lelkes »Eljen« ordításaival.

Hazafias tacsók, buktassátok meg a perfid Tisza kormányt! Koptassátok el a nadrág térdét, amíg a mama ott nem hagyja az átkos kormánypártot! hozzatok csupa szekundából álló bizonyítványt, ha a papa nem akar magába szállni és fogadjátok mindennap macskazenével a mamelukpárti tanár bácsit.

Mérsékelt ellenzéki legyen a jónap, mérsékelt ellenzéki legyen ökröd, lovad, csirkéd és malaczod, frakkod, czvikkered és sétatálczád, kalapod és nyakendőd, mindörökké amen!

Abczug Tisza Kálmán!

SODABOGARAK.

Költemények.

Irta Exner Győző. 1884.

Arany János emlékének.

Emlékednek e versek.
Vakmerésem engedj meg;
Vakmerőben szeretlek.

Arany János halálára.

— Legtöbb embert lelke, nem pedig a teste
Hagy előbb el, avagy együtt van az este. —

A seb.

— S nem az a seb a legfájóbb,
Mely a legnagyobb,
De tán kicsi s félve már őtt
S korán befagyott.

Oh itatós papiros.

Oh itatós papiros, mi nagyon sajnállak! A sorsod
Eszme-bevételben fekete örület... Oh!

Ah.

Ah, mi bűvöz? —
És elszaladt egy gondolat...
És megfogom az orromat...
Ah! mi hüvös!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

K. J. Ön beküldi nekünk a M. ur cikkét, ama megbecsülhetetlen találekonyásra valló ötlet kíséretében, hogy »rajzoltassuk ki M. urat számárnak.« Talán rálépett önnek a lábára? Bátrak vagyunk abban a véleményben lenni, hogy a M. ur cikke okos, tapintatos és helyén való cikk volt. — A mi a leginkább megaprehendált részt illeti, arra nézve is azt hisszük, hogy egy nehány, az önézetről téves fogalmakat tápláló ujságírónak a maga megfélekedése nem jogosítja fel a nemzeti színház igazgatóságát arra, hogy a sajtótól, mely legnagyobb részében még mindig tisztességes elemekből áll, megvonja az Európában mindenütt szokásos tiszteletet, — és még kevésbé arra, hogy azt hivatása lelkiismeretes teljesítésében akadályozza. Tehát: zörgessen másutt. — **Mrs. bes.** Köszönjük a hallgatag elismerést, a melyet az által tetszik kifejezni, hogy nem vesz tudomást Cs. B. távol létéről, a mit pedig már vagy tíz példányban. Küldeményéből nem kérünk, hetvenkedését nem értjük, kívánságára nem válaszolhatunk. Kérjük, hagyjon nekünk békét. — **F. S.** Buzgalma megható. — **Piger.** Nemes részvét, infámis versek. — **Semita.** Az anyagot átadtuk derék Salamonunknak. — **I. I.** Talán. — **W. A.** Ne érzékenykedjünk. Ha ön sejténé, mi az a »helyszüke«! Aztán meg erről a tárgyról eleget mondtunk. — **Fátrai.** Az élvezet kifejejtette a levélből. — **Orosháza.** Salamon tönkődni fog rajta.

Felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**